

Ján Adamus

5. veľkonočná nedeľa – rok B

Ježiš povedal svojim učeníkom: „Ja som pravý vinič a môj Otec je vinohradník. On každú ratolesť, ktorá na mne neprináša ovocie, odrezáva, a každú, ktorá ovocie...”

Jn 15,- 8

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Mnohokrát sa nám stalo, že po príchode domov, keď sme si chceli zažať svetlo, zostala tma, zapli sme televíziu a nič, vypadol elektrický prúd. Podobne je to aj s plynovým sporákom, ktorý nebude fungovať, keď je prerušená dodávka plynu a studený bude aj radiátor, ak nebude spustený kotol. To isté sa deje aj v prírode, keď uvädne zlomený kvet, odtrhnutá halúzka, hoci plná jarných kvetov, nezarodí alebo telesný orgán, v ktorom neprúdi krv, odumrie. Z toho jasne vidieť, aké je veľmi dôležité byť napojený na zdroj, na centrum energie. To isté platí aj o ľuďoch. Aj oni majú byť napojení. Na koho a prečo?

Veriacemu človekovi by mala byť odpoveď jasná – na Krista, lebo on je tým životodárnym kmeňom. Za tým cieľom sme si v dnešnú nedeľu vypočuli krásne evanjelium, v ktorom Ježiš hovorí o sebe, ale aj o nás, takto: Ja som vinič, vy ste ratolesti.

Tak ako podobenstvu o Dobrom pastierovi Ježišovi súčasníci dobre rozumeli, tak rozumeli aj tomuto prirovnaniu. Veď žili v krajine hrozna a vína a vedeli, že vinič je vzácny ker, ale jeho hodnota spočíva iba v ovocí – v hrozne. Čo sa týka dreva, to je bezcenné, a preto sa jeho neúrodné ratolesti odrezávajú a pália. Vedeli, že ovocie viniča prináša ľuďom radosť, veď koniec-koncov sa to modlili aj v 104. žalme: Zo zeme vyvážaš chlieb i víno, čo obveseľuje srdce človeka. Preto bol u Pánových súčasníkov vinič obľúbený, čo bolo vidieť aj z toho, že pri vchode do jeruzalemského chrámu stála veľká plastika viniča s bohatými strapcami zlatého hrozna.

Keď sa teda Ježiš pripodobnil k viniču, pre ľudí to bolo pripodobnenie zrozumiteľné, sympatické a prítiahľivé. Aj nám, ktorí žijeme v regióne hrozna a vína, znázorňuje toto podobenstvo nádhernú duchovnú skutočnosť. Ako je vinič zdrojom života pre viničné ratolesti, ktoré potom prinášajú ovocie, tak isto Kristus je pre každého z nás zdrojom duchovného, nadprirodzeného života, čiže jeho život prúdi do nás, aby sme v každodennom živote mohli prinášať hojné ovocie dobrých skutkov.

Tu sa nám môže však naskytnúť otázka: Čo je tým Božím životom? Mnohým sa vari žiada počuť dajakú definíciu Božieho života. Žiaľ, takú definíciu nám nik nepovie, lebo ju nevie. Nás to však nemusí znepokojsť.

Všimnime si dieťaťko v kočiariku. Ono nepozná definíciu vzduchu, nemá ani poňatia, čo je kyslík a vodík, a predsa spokojne a slastne dýcha. Vidíte, tak ako dieťaťko na dýchanie nepotrebuje definíciu vzduchu, ani na prúdenie Božieho života do nás, nik nepotrebuje jeho definíciu.

Nám stačí, že nás Ježiš oboznámil s prejavmi Božieho života. Hlavný jeho prejav spočíva v tom, že Otec miluje večnou láskou svojho Syna a Syn miluje večnou láskou svojho Otca a táto láska medzi týmito dvomi Božskými Osobami je taká úžasná, že žije medzi nami a to je tretia Božská Osoba – Duch Svätý. Život v Bohu preto môžeme nazvať LÁSKOU. A po tomto vysvetlení lepšie pochopíme Ježišovo podobenstvo O viniči a ratolestiach. Jasne hovorí, že keď sme sa s ním zjednotili ako ratolesti s viničom a prúdi do nás Boží život, teda prúdi z neho aj jeho Láska, ktorá žije v Bohu, medzi Otcom a Synom. A zároveň nás poučuje, že toto prúdenie Božej lásky do nás, závisí od nás a je v našej moci, lebo Ježiš nie je násilník, ani despota, ani vlamač. Jasne hovorí: Stojím pri dverách a klopem. Kto počúvne môj hlas a otvorí dvere, k tomu vojdem a budem s ním večerať a on so mnou.

Z našej strany sa preto vyžaduje úzke spojenie s Pánom, a to tak, že budeme rešpektovať jeho prikázania. Vtedy do nás bude prúdiť Božia láska, aby sme ňou mohli milovať nebeského Otca a blížnych. A táto láska je to dobré ovocie, ktoré môžeme prinášať vo svojom živote.

Výsledok tohto ovocia však niekedy vidíme až po veľmi dlhom čase, ale nemusí nás to znepokojsť. Vojenského kaplána pri návšteve ranených vojakov jeden z nich ho poprosil: Otče, ja umieram. Chcel by som však, aby ste v mojom mene napísali mojej učiteľke náboženstva. Napište jej, že vďaka nej, zomieram ako kresťan. Kaplán splnil jeho prianie. O pár týždňov dostal odpoveď. V liste bolo napísané: Pred mesiacom som sa vzdala vyučovania náboženstva. Robila som to roky ako službu pre našu farnosť, ale mala som pocit, že to neprináša žiadne ovocie. A teraz som dostala Váš list, v ktorom píšete, že moje vyučovanie malo účinok na toho úbohého chlapca. Chceme Vám povedať, že som svoju výpoveď stiahla. Budem znovu učiť. Nech sa Boh nado mnou i nad ním zmluje!

V závere evanjelia sme počuli Ježišovo povzbudenie: Proste, o čo chcete, a splní sa vám to. Nuž, prosme teda, Pána, aby nám pomohol cez modlitbu a lásku k blížnym s ním spolupracovať, a tak zostať v ňom, aby v účinkovala moc jeho lásky, a aby sme tak získali večný život.

**Toto je pravý Boží deň,
žiariaci svetlom blaživým,
veď celý svet krv Kristova
zbavila jeho ťažkých vín.**

**On vrátil slepým svetlo, zrak
a hriešnym novú vieru vliat;
kto by sa musel strachom
chvieť,
keď Pán i z lotra hriechy sňal?**

**Anjeli hľadajú v úžase,
aký trest Kristus musel zničiť;
a lotor pri ňom kajúci
má prísľub raja ešte dnes.**

**Obdivuhodné tajomstvo:
sám Boh si ľudské telo vzal,
by telo zbavil náказы,
aby hriech, vinu z ľudí sňal.**

**Môže byť niečo vzácnejšie,
keď milosť vinu zamení,
keď láska strávi, zničí strach
a v smrti život pramení?!**

**Ježišu, ty buď naveky
nám veľkonočnou radosťou,
pridruž nás k svojmu víťazstvu
znovuzrodených milosťou.**

**Tebe buď sláva, Ježišu,
ktorý si slávne z mŕtvych vstal;
Otcovi, Duchu Svätému
nech večne zuní pieseň chvál.
Amen.**

5. Veľkonočná, Pč.

Slová otcov púšte

Opýtal sa istý brat starca Poimena: „Čo to znamená, keď Pán hovorí v evanjeliu: „Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov? Ako sa to stane?“ Odvetil starec: „Kto počuje zlé slovo od svojho blížneho a hoci by i sám mohol podobne odpovedať, predsa však to zadrží vo svojom srdci a premáha sa, aby mu azda neodpovedal zle a nezarmútil ho, ten položil svoj život za svojho priateľa.“

Istý starec povedal: „Tak ako sa muchy nepriblížia k horúcemu hrncu, ale keď je chladný, sadajú naň a nanášajú červy, aj od mnícha, horúceho ohňom božskej lásky, utekajú diabli, s chladným však sa zahrávajú a prenasledujú ho.“

Opát Ján povedal: „Mních má byť podobný človekovi, ktorý má po ľavej strane oheň a po pravej vodu; kedykoľvek sa totiž oheň chytí, vezme vodu a uhasí ho. Tak má robiť aj mních každú hodinu, aby hneď, keď nepriateľ začne škaredú myšlienku, nalial vodu modlitby a uhasil ju.“

Keď bol opát Zenon v sketskej púšti, vyšiel v noci zo svojej chyže prejsť sa po púšti; i stalo sa, že zašiel ďaleko, tri dni a tri noci chodil, i padol unavený až na smrť. A hľa, zastalo pred ním dieťa, ktoré držalo v ruke chlieb a povedalo mu: „Vstaň a jedz.“ A on vstal a pomodlil sa; myslel totiž, že sa mu marí. Dieťa mu povedalo: „Dobre si urobil, že si sa pomodlil; vstaň teda a jedz.“ Opát Zenon však neustal, kým sa nepomodlil druhý i tretí raz. A keď ho dieťa chválilo, že sa modlil, až vtedy vstal a jedol. Potom mu povedalo: „Čím viac kráčaš, tým ďalej si od svojej chyže; ale vstaň, nasleduj ma a čoskoro sa našiel pred svojou chyžou. Vtedy starec povedal dieťaťu: „Vojdi do mojej chyže a pomodli sa.“ A keď starec vošiel do chyže, dieťa zmizlo.

Keď sa raz žiak opáta Besariona menom Dulas prechádzal s ním po morskom brehu, veľmi vysmädol a povedal starcovi: „Smäď ma trýzni, otče.“ A blahoslavený Besarion sa pomodlil, kázal mu načrieť vody z mora a napiť sa. Keď to urobil a našiel presladkú vodu, naplnil nádobku, ktorú mal so sebou. Keď to videl opát Besarion, opýtal sa ho: „Prečo si naplnil nádobku vodou, synu?“ A on povedal: „Odpusť, otče, bojím sa, že i neskôr vysmädnem.“ Starec mu riekol: „Nech ti Boh odpustí, synu, - Boh je všade a všade ti môže zaobstarať sladkú vodu.“

Istý brat z Nitrie, skôr sporivý ako lakomý, čo nevedel, že za tridsať strieborných bol predaný Pán Ježiš, zanechal po smrti sto zlatých, ktoré získal tkaním plátna. I zišli sa mnísi na poradu (lebo na tom mieste ich bývalo okolo päťtisíc v chyžiach), čo treba urobiť. Jedni mysleli, že ich treba rozdeliť chudobným, iní, že dať na kostol, poniektorí ich chceli odovzdať príbuzným. Avšak Makarius, Pambo, Izidor a ostatní starší otcovia sa rozhodli — Duch Svätý hovoril skrze nich — zahrabať peniaze s ich pánom, so slovami: „Peniaze tvoje nech s tebou zahynú.“ Lež hoci nikto nemyslel, že to bolo príliš ukrutné, taká bázeň a strach pochytili všetkých mníchov po celom Egypte, že za veľký zločin pokladali mať už jeden zlaták.

Metod Lucký OFM „Slová otcov púšte“

Prvý piatok:

V tomto týždni je prvý piatok v mesiaci. Možnosť sviatosti zmierenia bude takto:

Pondelok, utorok 17:15 – 18:00

Štvrtok 16:45 – 18:00

Piatok 16:00 – 18:00

Fatimská sobota:

Na prvú sobotu o 7:15 hod. bude fatimská pobožnosť a o 8:00 hod. sv. omša.

Prvoprijímajúce deti:

Od piatku 3.mája sa budeme stretávať pri slávení piatkovej sv. omše. Po jej skončení bude krátky nácvik.

Zbierka na seminár:

V zbierke na seminár sme vyzbierali a odoslali 650 eur.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola i za kvetinovú výzdobu.

Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 203 – 228.

Sväté omše po piatej Veľkonočnej nedeli

29.IV. pondelok

18:00 *Za ě rodičov a prarodičov Nápravníkových*

30.IV. utorok

18:00 *Za ě Štefana Kulifaja*

2.V. štvrtok

18:00 *Za ě Máriu Sklárovú*

3.V. piatok

18:00 *Za ě Justínu Mrvovú a rodičov*

4.V. sobota

08:00 *Za farníkov*

5.V. 6. Veľkonočná nedeľa

08:00 *Za ě Štefana a Vilmu Slezákových, synov a nevesty*

Lektori: Polanská Bažiková

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Kuric Kulifajová

Liturgický kalendár

29.IV. pondelok sv. Katarína Sienská, panna a učiteľka Cirkvi, Patrónka Európy, **Sviatok**

30.IV. utorok

sv. Pia V., pápeža **Ľs**

1.V. streda

sv. Jozefa, robotníka **Ľs**

2.V. štvrtok

sv. Atanáza, biskupa a učiteľa Cirkvi **Sp**

3.V. piatok

sv. Filipa a Jakuba, apoštolov **Sviatok**

4.V. sobota

sv. Floriána, mučeníka **Ľs**

Slovo na dnes

Keď sme sa oboznámili s pojmom Biblia, nazreli tajomného procesu, ktorým ju „miesil“ Duch Svätý našimi ľudskými rukami, a tiež zhrnuli, ako a prečo ju čítať, postavili sme základ pre to najpodstatnejšie v našom kresťanstve: nadobudnutie osobného vzťahu k Písmu ako k živej skutočnosti, v ktorej sa stretávame s Bohom. Čiže že keď sme sa spriatelili s Písmom, môžeme rásť vo vzťahu k nemu i ďalej. Veď ak sme trochu viac pochopili, že Písmo je „denníkom“ Božej lásky k nám, ku mne, tak taký denník nestačí len narychlo prečítať, treba nad ním aj hľbať, žasnúť, tešiť sa z neho. Je to niečo v tom zmysle, ako keby sme si ho najprv prešli celý, hoci len zo zvedavosti a potom opätovne po kúskoch, uvažujúc nad ním, dávali si jeho stránky dokopy s vlastnými zážitkami s milovanou osobou. O tom bude druhá časť nášho hľadania: ako rozvinúť svoj osobný vzťah ku Svätému písmu. Až sa naše čítanie Písma bude, krôčik po krôčiku, z nevedomejšej modlitby meniť na stále vedomejšiu. To je ten rozhodujúci, ba zlomový bod: prejsť od jednoduchého čítania Písma k modlitbe nad Písmom, ktorý si teraz chceme priblížiť.

PÍSMO A MODLITBA

S Bohom sa možno najviac zblížiť modlitbou a Svätým písmom. Ktorú z ciest si vyberieme? A čo tak spojiť obe! Bude to najistejšia cesta - ako dva v jednom. A dajú sa vôbec modlitba a Písmo oddeliť?

V každom priateľskom vzťahu sa najprv snažíme spoznať realitu, v ktorej sa priateľ narodil, z ktorej pochádza a v ktorej žije. Snažíme sa urobiť si obraz o jeho životnej ceste, vnútornom dozrievaní. Ak si to vzťahujeme na Bibliu, tak to všetko už máme šťastne za sebou. Aj pri nej, ako v každom opravdivom vzájomnom vzťahu, teraz nasleduje to najkrajšie: začneme sa stretávať ešte častejšie. Keď sme sa odhodlali čítať Bibliu, dávame si s ňou časté a, ak je to možné, aj každodenné „rande“. Akoby sme prostredníctvom nej mali, ak aj nie cez skype, tak na nete určite, stretnutie priamo s Najvyšším.

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Ako sa správne rozhodovať ?

Všetci vieme, že správne rozhodnutia vedú k naplnenému, spokojnému životu. Žijeme však v dobe nejednoznačnosti a hektiky. Dobré sa rozhodovať nie je vôbec ľahké. Odvšadiaľ na nás dolieha názorov, falošných výziev, ktoré chcú vplývať na naše rozhodnutia. Vývoj technológií je taký expresný, že naň už nestačíme reagovať. Topíme sa v oceáne dát a informácií.

Keď zamierime pohľad na vlastné vnútro, aj tam objavíme oceán protichodných hnutí, myšlienok, citov... Ako sa v tom všetkom vyznať? Prečo ten nepokoj? Nadišiel čas zmeniť prácu? Mám sa pustiť do nového projektu, hoci ma oberie o posledný zvyšok voľného času pre rodinu? Neraz sa pochybnosť zahryzne priamo do existenčných rozhodnutí. Má moje povolanie zmysel?

Púštni otcovia, svätí Benedikt z Nursie, František Saleský, Ignác z Loyoly a mnohí ďalší skúsení duchovní sprievodcovia, ktorí dobre poznali ľudské srdcia, nám ponúkajú pravidlá rozlišovania, sa vedeli rozhodovať správne a nenechali sa strhnúť krútnavami, ktoré by nás chceli ohroziť a oklamať.

Prvá vernosť, ku ktorej nás Boh pozýva, je vernosť sebe, pravde o sebe. Objaviť Boží sen s našim životom. Hlboké dobré túžby v našom vnútri sú v súzvuku s Božimi túžbami, s podmienkou, že časom nezoslbnú. Sprevdza ich pokoj a vnútorná radosť, nezničia ich ťažkosti. Svätá túžba čakaním rastie. Keď ochabuje, nie je pravá. Ak dobrá myšlienka nevydrží v čase, treba ju nechať tak. Aj dlhodobý vnútorný nepokoj poukazuje na to, že čosi nie je v poriadku. Je dôležité pýtať sa, aká túžba prebýva v najväčšej hĺbke nášho srdca. Zostupujeme do vlastného vnútra a v tichu načúvame. Pomenujeme rozdiel medzi prchavou emóciou, ktorá nás zasiahne ako blesk a hýbe nami v danej chvíli, a tým, čo je štruktúrou nášho života, jeho povolaním. Skúsime zachytiť najhlbšiu pravdu, ktorá hýbe emóciami a vedie nás. Pomenujeme rozhodujúce myšlienky, idey, pravdy, ktoré nosíme hlboko v sebe celé roky.

Niekedy nám k správne rozhodnutiu môže pomôcť postoj, ktorého súčasťou je aj pohľad na smrť. Predstavíme si seba v situácii zomierajúceho a rozhodneme sa tak, aby sme pri odchode z tohto sveta boli s ohľadom na svoje rozhodnutie čo najspokojnejší (porov. Ignác: DC, č. 186, 187). Dôležité je správne vnímať priority svojho života.

Ako môžeme v tomto procese objavovať Božiu vôľu? Pán s nami komunikuje cez naše myšlienky a pocity. Hovorí k nám v slobode. Vnuknutia od Boha nevytvárajú pocit tlaku (ak to a to neurobiš, bude zle), práve naopak, prinášajú do srdca tichú radosť. Sú pozvaním.

Vnútorný tlak, ktorého výsledkom je nervozita, nepokoj, napätie (musíš sa viac modliť, musíš viac apoštolovať), môže byť prejavom vlastnej vôle, niekedy egoizmu, túžby vyniknúť alebo zaslúžiť si Božiu priazeň. Je signálom toho, že Boha ešte nevnímame pravdivo. Boží Duch nenúti, ale ponúka, otvára možnosti. Jeho rečou nie je „musíš“, ale „môžeš“.

Kedy vo svojom vnútri prežívame pokoj? Keď sú rozum a cit v súlade, orientované rovnakým smerom. Ak človeka cit orientuje k jednej skutočnosti (kňaz zaľúbený do peknej ženy) a rozumom k inej (záväzok žiť verne svoje povolanie), zakúša nepokoj, sklúčenosť, malomyseľnosť. Orientácia nie je celistvá, je rozdelená, pretože rozum a city sú zamerané dvoma rôznymi smermi. Ak manžel miluje svoju manželku a rodinu, jeho orientácia je celistvá, zažíva pokoj. Vo chvíli, keď sa zaľúbi do inej ženy, dochádza k porušeniu celistvosti orientácie, čo sa premietne do straty pokoja a harmónie. Nastáva duchovný boj. A v tomto boji sme povolani zachovať vernosť svojmu povolaniu, Božiemu snu o nás.

Pri rozlišovaní teda nie je dôležité zameriavať sa iba na to, ako sa cítíme a čo cítime, ale podstatné je objavovať, odkiaľ cit pramení a kam nás vedie. To isté platí o myšlienkach. Mali by sme sa pýtať a spoznávať, k čomu nás povzbudzujú. Aký je pokoj, ktorý zažívame, čo ho vyvolalo? Nesústredujeme sa len na pocity? Sú naše city a rozum v harmónii? Dozrievame v láske? Otvárame sa rozhodnutiami pre druhých, alebo sa egoisticky uzatvárame do seba?

Cez modlitbu môžeme objavovať Boží pohľad a Božie inšpirácie. Pri rozhodovaní sa pýtame: „Čo by teraz urobil na mojom mieste Ježiš?“

V čase krízy je dôležité, aby sme nezostali sami. Neunáhlime sa vo veľkých rozhodnutiach. Dôležité je počkať, kým sa skutočnosť vykrystalizujú, kým sa rozbuřená hladina vnútra upokojí. Musíme prejsť tunelom, na konci ktorého sa časom objaví svetlo a my sa dokážeme pozrieť na problém s potrebným nadhľadom. Pre správne videnie potrebujeme čistý pohľad a primeraný odstup od toho, čo sa deje. Aj krásna mozaiky vynikne vtedy, keď sa na ňu zadívame zozďaleč.

Marian Husár „A teraz čo? II.“

Na minútku

TRI KLÚČE OD NEBA

Bol raz jeden veľký kráľ, najväčší kráľ svojej doby. V tých časoch ešte ľudia vedeli, kde sa nachádza nebeská brána.

Kráľ získal všetko, čo sa dalo, ale chcel ešte jednu, tú najdôležitejšiu vec - kľúče od nebeskej brány. Nikto mu ich však nevedel priniesť. Jedného dňa teda pricválal na koni pred bránu, ktorá akoby ho provokovala svojou nedostupnosťou. Pohrozil päšťou anjelom, ktorí tu strážili, a zakričal: „Nebudem mať pokoja, kým nedostanem kľúče od tejto brány!“

Jeden anjel sa naňho pozrel s pobavením v očiach, lebo pozemskí kráľi nie sú pre nebeských anjelov dôležití, a odvetil: „Na zemi sú tisícky kľúčov, ktorými sa dá nebeská brána otvoriť. Kvitnú ľuďom pod nohami, ale ľudia na ne šliapu. Pre teba sú určené tri kľúče. Môžeš ich nájsť, ak vieš hľadať.“

Kráľ zoskočil z koňa a hneď začal hľadať.

Niekoľko rokov hľadal s očami upretými na zem, po ktorej kráčal, ale žiaden kvet pod jeho nohami nekvitol. Raz, keď kráčal, priam zakopol o nežuživý, takmer vyschnutý stromček. Roky, ktoré strávil hľadaním kľúča od neba, mu ubrali z pýchy a urobili ho pozornejším voči malým a slabým veciam. Vzal stromček aj s jeho koreňmi a odniesol si ho domov. Zasadil ho do dobrej pôdy a starostlivo ho polial. Potom prútmi podoprel jeho slabé konáriky a kmeň. V tej chvíli uvidel prvý kľúč. Bol rovno pod jeho pravou nohou a vyzeralo to, akoby vyklíčil priamo zo zeme.

Prešiel istý čas. Kráľ pokračoval vo svojom hľadaní. V jedno zimné popoludnie počas silnej fujavice zbadal otrhané, bosé dievčatko, ktoré sa chúlilo pri jednej z brán v starom meste. Kráľ zastal, vyzliekol si kabát a dievčatko doň zababušil. Potom ho vzal na ruky a odniesol do kráľovského paláca. Dal mu pripraviť teplé jedlo a vhodné oblečenie. Práve v tej chvíli si všimol, že pod jeho ľavou nohou je druhý kľúč.

Prešli ďalšie roky. Z kráľa sa stal starý a unavený pútnik. Chodil len s námahou a pri chôdzi sa opieral o palicu. Napriek tomu neprestával hľadať chýbajúci kľúč.

Raz v noci prišiel do malého mestečka na východe. Hľadal miesto, kde by prenocoval, keď jeho zvedavosť vzbudil čudný rozruch medzi ľuďmi. Uvidel vychádzať z mesta zvláštny sprievod rozrušených ľudí.

„Kam sa to vybrali takto o polnoci?“ pýtal sa kráľ.

A išiel za nimi. Prišiel pred biednu chatrč, ktorá slúžila ako maštal. Ľudia, ktorí kráčali rýchlejšie ako on, tam dorazili pred ním a už sa vracali. V sliepňavom svetle dymiacej fakle zbadal mladú mamičku, ktorá kolísala v náručí dieťaťko. V tej chvíli dieťa otvorilo oči. Starý kráľ cítil, akoby ho ten pohľad osvietil, a prvýkrát vo svojom živote pred niekým padol na kolena. Jeho srdce zaplavovala radosť, lebo pred ním z ničoho rozkvitol tretí kľúč.

Našiel tri kľúče a teraz si mohol otvoriť nebeskú bránu.

Nemusíte hľadať ďaleko. Ježiš hovorí: „Stretli ste ma v každom smoliarovi, v každom tulákovi, v každom narkomanovi a v každej sirote rozvedených rodičov, v každom dlhodobo nezamestnanom a v každom človekovi, ktorému ste pomohli a milovali ho.“

Tak nikto na svete nie je izolovaný od Ježiša, lebo všade máme možnosť stretnúť sudcu sveta osobne. Kresťania to vedia veľmi dobre: poznajú cestu, bránu.

Ježiš

Bruno Ferrero „Vždy pride ďalší deň“

Zamyslenia

Prvý krok

My milujeme, pretože on prvý miloval nás.

1 Jn 4, 19

Donedávna sa na hodinách katechizmu bežne učilo, že sme na svete preto, aby sme Pána Boha milovali, aby sme mu slúžili a tak si zaslúžili večný život. Keď sa to zoberie takto od prostriedku, kresťanstvo sa javí ako postavené na hlavu a radostná zvesť vyznieva trochu čudne: Raz si už tu na svete, a ak nechceš prísť do pekla, snaž sa milovať Pána Boha!

lnokedy sa síce začalo pekne od začiatku, ale k láske k Bohu sa malo dospieť chladnou racionálnou úvahou: Pozri sa, čo všetko pre teba Boh urobil, čo všetko pre teba Boží Syn vytrpel! Na takú lásku možno odpovedať len láskou, preto milovať Boha je tvoja povinnosť, čo to nechápeš?

Neviem, či logická úvaha niekedy niekoho privedla k láske. Láska sa rodí, keď človek bytostne pocíti, že je milovaný, nie keď ho niekto logikou zaženie do kúta. A tu stojíme pred veľkým tajomstvom: skutočné stretnutie človeka s Bohom sa odohráva vždy osobne, vo vzťahu JA a TY, neplánovane a nesprostredkovane. Jedného dňa môže človek kráčať po ulici a zrazu - možno po prvý raz v živote - je schopný z hĺbky srdca vysloviť: „Otče, mám ťa rád!“ a bezpečne vie, že nehovorí do vzduchu. A pritom si uvedomuje, že neprehovoril ako prvý, že iba dáva odpoveď na vyznanie lásky, ktoré k nemu Božie srdce bez prestania vyslalo - teraz sa iba z jeho strany konečne uskutočnil príjem!

Vtedy sa rodí vzťah a vtedy tiež začína skutočný kresťanský život. Kresťanstvo totiž nie je ideológia, ale vzťah, a byť kresťanom neznamená vedieť odriekať základné pravdy viery a čo najmenej hrešiť, ale môcť vyslovovať skrze Krista v Duchu Svätom „Abba, Otče!“, a to srdcom i životom. (Žiaľ, je možné mať celý život kladný vzťah k náboženstvu, a nijaký vzťah k Bohu.) Lásku k Bohu však nemožno nariadiť. Budem ho milovať, až mi do špiku kostí prenikne vedomie, že on ma ako prvý miloval a miluje, a to nezávisle od mojej odpovede.

Pane, odnám mi srdce z kameňa a daj mi srdce z mäsa! Daj, aby som sa znova do teba zamiloval aspoň náznakom tej lásky, ktorou ty miluješ mňa!

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku